

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 marca 2013 r.,
sprawy **R. B.**

skazanego z art. 148 § 1 i inne kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 18 lipca 2012 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego
z dnia 27 lutego 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddala kasację obrońcy skazanego R. B. jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwalnia skazanego R.B. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 19 lipca 2012 r., zmienił wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 27 lutego 2012 r., którym R. B. został skazany za przestępstwa zakwalifikowane: z art. 178a § 1 kk; art. 148 § 1 kk; art. 163 § 1 pkt 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, w ten sposób, że uchylił ten wyrok w pkt IV i w pkt VII, ustalił, że czynu przypisanego w pkt III oskarżony R. B. dopuścił się w nocy z 28 na 29 lipca 2010 r., obniżył orzeczoną w pkt II karę pozbawienia wolności za czyn zakwalifikowany z art. 148 § 1 kk do 15 lat i wymierzył nową karę łączną 15 lat pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego, kasację na korzyść skazanego R. B. wniósł jego obrońca „co do jednego czynu zakwalifikowanego z art. 148 § 1 kk w całości” i, zarzucając: „Rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności: 1) art. 457 § 3 kpk w zw. z art. 433 § 2 kpk w zb. z art. 13 ust. 1,2,4,5 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 lipca 2005 r. w sprawie sposobu postępowania przy wykonywaniu niektórych uprawnień policjantów (Dz. U. 2005, Nr 141, poz. 1186), poprzez nierzetelne rozważenie przez sąd odwoławczy zarzutów zawartych w apelacji, w szczególności tych dotyczących wadliwości dokumentacji z pobrania od G. P. 29 lipca 2010 r. wymazu ze słówki policzka, co skutkowało dokonaniem ustaleń faktycznych w oparciu o dokumentację sporządzoną w sposób sprzeczny z prawem, a przez to uniemożliwiającą weryfikację prawidłowości twierdzeń w niej zawartych dotyczących identyfikacji pobranego materiału, 2) art. 7 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 433 § 2 kpk, poprzez przeprowadzenie nierzetelnej kontroli odwoławczej a w konsekwencji uznanie, iż ocena dowodów dokonana przez Sąd pierwszej instancji nie przekroczyła granic swobodnej oceny dowodów pomimo tego, iż nie była ona poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy oraz poprzez uznanie, że sąd I instancji prawidłowo nie powziął żadnych wątpliwości, choć w świetle zebranego w sprawie materiału powinien je powziąć, 3) art. 7 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 9 § 1 kpk w zw. z art. 167 § 1 w zw. z art. 433 § 2 kpk oraz zasady bezpośredniości poprzez uznanie decyzji sądu I instancji w przedmiocie zaniechania wezwania” części „świadków za trafne mimo, że nieprzesłuchanie bezpośrednio przed sądem” tych świadków, w tym „funkcjonariuszy Policji, którzy sporządzili notatki urzędowe tuż po zdarzeniu (...), mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, gdyż ww. świadkowie posiadali większą wiedzę odnośnie zdarzenia z dnia 28 i 29 lipca 2012 r., co mogło zostać ujawnione w toku bezpośredniego przesłuchania tych świadków przed Sądem i umożliwienia zadawania pytań przez Sąd, prokuratora (który nie przeprowadzał przesłuchań), oskarżycieli posiłkowych oraz obrońcę”, wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej, w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego R. B. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 kpk, i jako taka została oddalona, natomiast skazany R. B. został zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 518 kpk.

Do zarzutów z punktów 1 i 2 kasacji należy odnieść się jednocześnie, gdyż dotyczą one tego samego zagadnienia – spełnienia przez uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego wymogów określonych w art. 433 § 2 kpk i art. 457 § 3 kpk, co skarżący wiąże z obrazą przepisów art. 2 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 9 § 1 kpk, art. 167 § 1 kpk oraz § 13 ust. 1,2,4,5 Rozporządzenia Rady Ministrów z 2005 r. w sprawie sposobu postępowania przy wykonywaniu niektórych uprawnień policjantów.

W pewnym zakresie obrońcy skazanego R. B. nie można odmówić racji, gdyż lektura uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego (s. 8,9) prowadzi do ustalenia, że Sąd odwoławczy, nie odnosząc się wprost do zarzutów apelacji dotyczących pobrania i zabezpieczenia wymazu z policzka, ograniczył się do stwierdzenia, że wobec dokumentacji tego dotyczącej a powstałej w toku postępowania przygotowawczego, nie może być wątpliwości, że materiał porównawczy został pobrany od G. P. i poddany zbadaniu oraz porównaniu z materiałem biologicznym pochodzącym od jej córki M. B. Z całą pewnością były to niewystarczające rozważania, nie spełniające wymogów określonych w art. 433 § 2 kpk i art. 457 § 3 kpk. Jednakże, co w tej sprawie decydujące, to naruszenie tego przepisu prawa procesowego, z całą pewnością, nie tylko nie mogło, lecz na pewno nie miało wpływu na treść orzeczenia Sądu Apelacyjnego. Zapoznanie się ze wspomnianą dokumentacją, z całą pewnością nie spełniającą wymogów określonych w § 13 rozporządzenia Rady Ministrów z 2005 r., prowadzić musi do ustalenia, i to było udziałem Sądów obu instancji, że w toku tej czynności dowodowej materiał biologiczny (wymaz z policzka) został pobrany od G. P. i ten właśnie materiał biologiczny został przekazany biegłym, którzy dokonali jego porównania z materiałem biologicznym pochodzącym od pokrzywdzonej, ustalając prawdopodobieństwo tego, że M. B. to córka G. P. (s. 85,86,171,172,173,174). Twierdzenie obrońcy, że materiał porównawczy mógł pochodzić od innej osoby, na skutek pomyłki lub celowego czyjegoś działania, jest zupełnie dowolne. Wręcz nielogiczna jest sugestia, że materiał biologiczny porównywany z materiałem biologicznym pochodzącym ze zwłok znalezionych w miejscu zdarzenia (gdym rzetelność pobrania tego ostatniego materiału biologicznego nie jest

kwestionowana), może pochodzić od innej osoby niż G. P., która miałaby być matką pokrzywdzonej. Wobec tego, należało uznać, że Sąd Okręgowy, nie dopuszczając się naruszenia przepisów postępowania, dokonał w tym zakresie prawidłowych ustaleń i to, zasadnie, zaaprobował Sąd Apelacyjny.

Również oczywiście bezzasadny, w rozumieniu art. 535 § 3 kpk, jest zrzut z punktu trzeciego kasacji. Przede wszystkim zwrócić należy uwagę na to, że zaliczenie do materiału dowodowego zeznań części świadków, w tym funkcjonariuszy Policji, zgodnie z wnioskiem sformułowanym w akcie oskarżenia, nastąpiło na rozprawie za zgodą stron (k-1135). Co oczywiste, obrońca nie ma obowiązku „udowadniać” niewinności oskarżonego, ale, bez wątplenia, co wynika z Kodeksu postępowania karnego, Prawa o adwokaturze i zasad etyki zawodowej, ma obowiązek podejmowania wszystkich czynności na korzyść oskarżonego (podejrzanego). Nie ma powodu poddawać w wątpliwość kwalifikacji zawodowych i rzetelności obrońcy w tej sprawie, dlatego można zasadnie twierdzić, że zarówno w toku rozprawy przed Sądem Okręgowym, jak i rozprawy przed Sądem Apelacyjnym nie złożył wniosku o przesłuchanie tych świadków przed sądem, gdyż uznał, że świadkom tym znane są tylko okoliczności, które nie mają istotnego znaczenia dla obrony oskarżonego. Co jednak istotniejsze, a co analizował co do części tych świadków Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu swego orzeczenia, zaprotokołowane w toku postępowania przygotowawczego zeznania wszystkich tych świadków, nie dotyczą okoliczności istotnych w tej sprawie, ani też nie pozwalają racjonalnie przypuszczać, że mogą być im znane okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia w tej sprawie.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.